

SOLEDAT A LA SAUNA CONDAL

A través de una noche en pleno día
vagamente he conocido a la muerte.

LUÍS CERNUDA

a M.S., *niño chileno*.

Avui he anat a la sauna
i he vist què fan, els maricons, a la sauna.
Un rètol de neó cridava el sexe dels ocells sense dits
des del portal recòndit.
Jo com ells, com tantes vegades ells han fet i jo gosava maldir-ne,
he oblidat el meu nom i he enfilat l'escala que mena a la sauna
amb por de ser vist -perquè la gent no vol que els maricons
siguem vistos quan anem a la sauna.

Avui he anat a la sauna, m'era igual quina fos: una sauna,
i he vist què fan els maricons, a la sauna.

M'he despulat en silenci ignorant el setge dels ulls
i he avançat lentament entre el semen de plàstic només visible a la llum roja,
entre els forats on els penis clamen la carícia del marbre i la saliva,
entre els ulls sense cos que perforen la foscor, orbs de blanc, a la sauna.

No hi havia paraules per als homes de les sales obscures:

el desig era un pacte entre escorpins
que cremen l'entranya invisible del fang
i darrere de cada porta hi ha un cos ofert
que invita a la lluita d'un coit sense bes.

Avui he anat a la sauna
i he vist què fan, els maricons, a la sauna.
He travessat una selva de cossos estintolats al passadís,
marcats els sexes com muntanyes que es drecen
en una nit sense membres,
i no he sentit el plor dels ulls pels entrecuixos de l'ombra.

Els meus vint anys són marbre delejat que només jo sé cendra.
"Vull parlar amb tu", m'han dit a frec de les dutxes;
he respost, "no".

Avui he anat a la sauna, m'era igual quina fos: qualsevol sauna,
i he vist què fan, els maricons, a la sauna.

A frec de les dutxes, he rebutjat l'oferta d'uns llavis moribunds.
"No", he dit.

Després,

com qui se sap dominador d'un destí sense paraules,

he eixugat amb orgull el meu cos de vint anys davant d'ell

-perquè el seu cos no era més que un feix de carn

solcada d'anys i migradesa-,

i m'he passat a poc a poc la tovallola pel sexe

davant dels seus ulls

-perquè el seu sexe era esclava buida de cargol i bava eixuta.

L'aigua m'ha regalimat dolçament per les aixelles.

M'he obert pas entre més homes com jo.

Avui he anat a la sauna
i he vist la mort dels maricons, a la sauna.
Jo com ells, he baixat al carrer sense nom
amb por de ser vist -perquè la gent no vol que els maricons siguem vistos
quan sortim de la sauna.
I els ocells de les teulades s'havien ofegat al llot
quan he sortit de la sauna,
i les mares passejaven amb un penis mutilat a cada orella
quan he sortit de la sauna,
i el Temps ha tornat a ser vent que mou ramades de núvols
quan he sortit de la sauna,
i una dona duia un fill decapitat a les entranyes
quan he sortit de la sauna.

Avui,
avui he anat a la sauna!

I un regust de mots ha ofegat el cos d'un noi i les espigues
en sortir de la sauna.
Al mirall s'ha iniciat la degradació del marbre en cendra
en sortir de la sauna,
i una serp no ha volgut ser mai més poeta
quan he sortit de la sauna.

Ja sol,
per voravies desertes,
resta només l'orgull amarg
d'haver estat cos entre els cossos.

[TRÍPTIC¹]

Com un arcàngel tímid
que gosa i que no gosa,
venies, te n'anaves.

NARCÍS COMADIRA

Per a A.J.

ENYOR

Altres en el meu lloc planyerien les hores
passades a prop teu, no amb tu, no junts, pensant-te.
Altres en el meu lloc planyerien el temps
malmès, tants esforços per recrear el teu gest
quan marxaves, com sempre, estimat, tan altiu.
Enllà lluny et veia com un arcàngel tímid,
venies, te n'anaves, un crit en silenci,
deler que en el dubte agombolava foc, somni
en el marbre o desig que els meus ulls pretenien.
Altres en el meu lloc planyerien tants, tants
instants invertits en la dèria de voler-te
en el goig i voler-te particip d'una alba
roent que es nodreix de silencis. ¿Què s'ha fet
d'aquella certesa, estimat, que en els teus ulls
fosquíssims trobava el resguard i la paraula?
Molts en el meu lloc planyerien aquell viure
d'ahir en la secreta esperança i l'afany,
quan un somriure teu encara em permetia
de mitigar els boirosos auguris -aquella
resposta que després, implacable, em desféu.
I mentre ells planyerien, amor, la dissort
d'haver-te estimat en veu baixa, jo només
enyoro i m'enyora el demà que hem perdut, tantes
hores de gaudi que hem amputat des del néixer.

22/XII/84

¹ Aquesta suite de tres poemes no tenia (que sapiguem) títol, però funcionen com a conjunt.

DESGOVERN

Et vaig veure enllà lluny com un arcàngel tímid
delicat en el gest i la mirada trista,
no tenies més veu que la veu del silenci
ni cap altre prec que el que et baixava dels ulls.
Si t'apropaves, el desig feia la resta,
no em calia cap mot, et volia silent.
Després, si te n'anaves, no gaire, poquet
--no hi hagueren distàncies aquella setmana--,
el regust dels teus ulls em feia la gent més
amable, i reia per tot i tot em delia
i no hauria pogut refrenar tanta llum.
Si trigaves, la impaciència em festejava
i la nit de l'hivern em cenyia de glaç.
Presagi de tempesta, sortia a trobar-te:
-- ¿Heu vist per aquí el noi que té els ulls com la lluna,
el Príncep de la nit que s'ha endut el meu cor?
I després et trobava a qualsevol aula,
distret, ignorant del deliri que m'havia
corroït fins allà. Però bon punt et reveia
oblidava el defici recent i la llum
eixia neta i el govern tornava amb mi,
i llavors no comprenia com no tenint
jo més ulls per dar-te ni més atenció,
l'altra gent descuidava la teva serena
presència i vivint, vivia sense veure't.
T'estimo, estimat, i no tinc cap altre mot
per dir tota la pena que em ronda de nits
des que no et tinc. I l'enyor se m'endú tristesa
endins, bosc endins, a mercè del desgovern.

23/XII/84

TEMPS PASSAT

Dimecres no puc més i al vespre vull trucar-te.
A casa em desentenen, tan entotsolat,
m'acuiten amb foteses, m'exigeixen mots,
em fan guarnir el piano -diu que vénen festes.
Dimecres vull trucar i no tinc quins mots per dir-te,
la son m'arriba tard i tu t'adorms amb mi.

Dijous fa un sol que esclata, un sol desmesurat.
Em poso el gec més tendre i l'amor em pentina.
Surto rabent de casa, sóc núvol d'amor
per tu, sóc un infant adormit als teus ulls.
Al carrer aturo el temps al meu pas, homes, dones,
fins un gos. ¿Què saben ells la força que empeny
un poeta que estima, què sé jo de tu?

Dijous, batent dijous, al matí no et veig gaire.
Feinejo, venc revistes, migrat d'amor per tu.
Et busco entre la gent, al revolt de l'escala,
i el dubte es fa més ample al compàs del neguit.
Després et veig, però marxes, a penes els ulls
insinuen mots freds en una llengua avara,
presagis d'absència que no vull saber.
¿Vindràs aquesta tarda? A la tarda ens veurem.

I a la tarda poso setges al teu no dir.
Véns, jo t'esperava, ¿baixem plegats al bar?
Anem, t'haig de dir quines coses i no sé
com començar. Parlem del temps, de res, d'aquell,
d'això i d'allò, les paraules es tornen coves
lluny dels teus ulls. Després et dic que em dus al trau
com una rosa tendra que es marceix d'amor.
La tarda del dijous te'n vas més lluny que mai:
he traït els teus ulls, m'han fet mal les paraules.

[POEMES PUBLICATS A *ANTOLOGIA POÈTICA UNIVERSITÀRIA 1985*²]

A cada instant, i en els segles em moc
Lent, com el roc davant la mar obscura

J.V. FOIX

Per a D.M.

No és per l'anhel d'una més alta vida
que em sóc com vull habitant d'aquest món,
que fora d'ell no conec *què* ni *on*;
nego escandalls si traeixen la mida.

No em calen déus per combatre el suïcida
ni em dolc d'aquells a qui el dubte confon.
Jo en ell sóc ferm. Conec deure pregon:
sense carnets, em faig regla i partida.

I si el meu temps té un regust tardoral
i, més que el mot, preval la vana histèria,
jo me n'abstinc. Amb somriure, si cal,

proclamo el dret al meu ésser moral.
Sol i invertit per designi i per dèria,
no planyo res, ans avanço, terral.

² GALVE, R.; VILASECA, D. [ed.] *Antologia poètica universitària 1985*. Barcelona: Edicions Proa, Els llibres de l'Óssa menor 139, 1986, p. 114-117.

Lluïren altre temps sols per a tu blanquíssims.

CATUL

Gràcies,

si mai vaig al cel, a tu et deuré el favor!

De moment, ni la moral d'aquests imbècils

vull que em rondi.

Massa que sé

que si no estic al llit amb tu

no és virtut meva...

*Aviat ens tindrem a la vora
per contar-nos històries precises*

JOSEP PIERA

T'estimo... Ho sents?
Amb els ulls, t'ho dic; no com voldria.
T'ho dic amb el crit llunyà de la mirada.
Cap altra veu més precisa
no tinc.

EL SOLDAT

'Vull aquest cos del soldat de l'aigua
que du el mar als ulls, que du als ulls la platja,
que mira la sal i el sol no l'esguarda,
que solca l'escuma, la terra l'aguanta.

No miris el sol!, soldat de les algues,
no moris al sol!, que el sol posa malles
de punys al teu sexe, de vidres o dalles,
guerrer de la sorra; cavalls, les onades...

A trenc de saliva estatja combats
esfulla desigs a frec de llepada,
els peus en el mar i al vent la batalla.

Qui pogués com tu, soldat de la imatge,
en un sol somris que, de lleu, m'encanta
portar el mar als ulls, portar als ulls la platja.

LLAVOR EIXORCA

*Aquell voler que en mi no troba term
és lo mijà per on dolor m'agreuja.*

A. MARCH

Com la llavor que l'infant fa reviure
amb cotó humit dins un got transparent
desperta i creix car pensa créixer lliure
quan tost és tolta, finit l'experiment;

com l'arbre sa que la ràfega lliura
al fosc abís, abans no mor, batent,
gira el fullam cap a la llum del viure
i desafia i no sap l'imminent;

així desig no es plany de la sofrença
que marriment em durà tot seguit
i en el record, que ell voldria infinit,

alça rebrots d'una fràgil semença.
I quan adés comprèn voler fallit,
la llavor, eixorca, roman al pit.